

Bisserne tilbrølte ham deres Anerkendelse gennem rustne Halse. Og der var ikke Tale om, at han gjorde Forsøg paa at stille Stormen. I en Menneskealder havde han vænnet Folket til at hylde Friheden i hans Person, og han følte særlig i Øjeblikket ingen Trang til at bringe det ud af den Vane.

Mange af Pastor Gaardbos Tilhængere deltog i Leve-raabene. Det var jo Enslev. Præsten selv var gaaet ned fra Tribunen straks efter, at han havde sluttet sin Tale. Han stod nu nedenfor Talerstolen ved Siden af Bænkene, løftede sin Hat lidt fra Hovedet for ikke at demonstrere men var tavs.

Endelig fik man jublet ud, og Enslev kunde komme tilorde. Han begyndte med at meddele, at gamle Møller Jensen havde set sig nødsaget til at stille sit Folketingsmandat til Raadighed. Kresens frisindede Vælgere stod altsaa overfor den alvorlige Opgave at enes om en ny Repræsentant. Efter derpaa at have givet en Oversigt over Forfatningskampens Historie sagde han:

„Tilsyneladende har vi jo lykkeligt nedhugget Frihedens Fjender paa alle Omraader: I Statsstyrelsen, i Administrationen, i Skolen og i Kirken. De maa nu søges med Lygte omkring i de dunkleste Kroge ligesom Rotter. Men det skal paa den anden Side ikke skjules, at Sejren har skaffet os adskillige Venner paa Halsen, som der er al Grund til at være mistænksom overfor. Det gaar jo gerne saadan med en Bevægelse, naar den har overstaaet sine Trængselsaar. Saa overvældes den af Tilslutning og staar Fare for at blive kvalt i Omfavnelser og drukne i